

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5890/05
06.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Наде Кљајевић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником Миланом Комленовић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, поднетој против решења туженог Министарства финансије - Пореске управе, Регионалног центра Крагујевац, бр. 03-43002-1-00034/2005-3 од 26.7.2005. године, у предмету доприноса, у нејавној седници већа одржаној дана 6.9.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије-Пореске управе-Регионалног центра Крагујевац бр. 03-43002-1-00034/2005-3 од 26.7.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца на решење Министарства финансија-Пореске управе-Експозитуре Баточина бр. 430-5b/2227 од 9.5.2005. године, којим му је утврђена укупна обавеза доприноса за здравствено осигурање за 2004.годину у износу од 7.074,60 динара, при чему је износ доприноса за здравствено осигурање по аконтационом решењу за 2004. годину-1.006,80 динара, тако да разлика износи 6.067,80 динара, а ставом III диспозитива обвезнику је утврђена аконтациона обавеза доприноса за здравствено осигурање за период од 1.1.2005. године до 31.12.2005. године на основицу која је за 2005. годину 110.232,00 динара, по стопи од 12,30% у износу од 13.558,56 динара.

У поднетој тужби тужилац оспорава законитост решења туженог органа којим га обавезује на плаћање доприноса за здравствено осигурање пољопривредника и наводи да је пензионер са малом пензијом од које нема довољно за издржавање себе и супруге, да су обоје стари, да је супруга болесна и да не може да се креће, као и да нема од чега да плати допринос, са предлогом да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је по налажењу туженог органа првостепени орган правилно поступио када је ожалбеним решењем обавезао-задужио тужиоца доприносом за здравствено осигурање пољопривредника, на начин и у износима ближе наведеним у диспозитиву тог решења и да из списка предмета и образложења првостепеног решења произлази да је тужилац обвезник доприноса за обавезно здравствено осигурање јер се бави пољопривредом, а није осигуран по другом основу сходно члану 8. став 1. тачке 10. Закона о здравственом осигурању ("Службени гласник РС" бр. 18/92...80/02), па му је коначна обавеза доприноса за 2004. годину утврђена по стопи 0,80% према члану 9. Одлуке о стопама доприноса за здравствено осигурање ("Службени гласник РС" бр. 31/01) до 30.6.2004. године, а од 1.7.2004. године по стопи од 12,30% на основу члана 2. Одлуке о стопама доприноса за здравствено осигурање ("Службени гласник РС" бр. 70/04) и члана 44. Закона о доприносима за социјално осигурање ("Службени гласник РС" бр. 84/04) по којој стопи му је обрачунат допринос и за 2005. годину.

Међутим, по оцени суда основано тужилац тужбом оспорава правилност решења туженог. Ово стога што према одредби члана 8. став 1. тачке 10. Закона о здравственом осигурању ("Службени гласник РС" бр. 18/92...80/02) обавезно осигурани лица су земљорадници који се баве пољопривредом ако нису осигурани по другом основу док се права из здравственог осигурања обезбеђују и члановима домаћинства земљорадника ако нису здравствено осигурани по свом основу, сходно одредби члана 9. истог Закона. Обвезник доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање пољопривредника је лице за које се према закону сматра да се бави пољопривредом, ако та лица нису осигураници запослени, осигураници самосталних делатности, корисници пензија и на школовању како то предвиђа члан 13. наведеног Закона, а својство осигураног лица према одредби члана 65. истог Закона утврђује Филијала Републичког завода за здравствено осигурање на основу пријаве на здравствено осигурање које подносе земљорадници за себе као и чланове домаћинства у складу са наведеним законом и лицу коме је признато својство осигураног лица издаје се прописана исправа о здравственом осигурању (здравствена књижица). Из првостепеног и оспореног решења као и списка предмета се не види правни основ на

књижица). Из првостепеног и оспореног решења, као и описа предмета, се не види правни основ на основу кога је тужилац обавезан за плаћање доприноса за здравствено осигурање пољопривредника, јер у конкретном случају тужилац је корисник пензије-пензионер и у изјављеној жалби на првостепено решење навео је да се не бави пољопривредом, а у списима предмета нема доказа да је пријављен на здравствено осигурање пољопривредника код надлежног органа, ни да је пријављен неко од чланова његовог домаћинства, а нема ни доказа да поседује здравствену књижицу по основу пољопривреде.

Суд оцењује да поступање туженог органа у погледу оцене жалбених навода није у складу са одредбом члана 235. ЗУП-а, којим је прописано да се у образложењу морају оценити сви наводи из жалбе тужиоца, па је тиме учињена повреда поступка. Тужени није ценио навод из жалбе тужиоца да је корисник пензије-пензионер и да је осигуран по том основу и да се не бави пољопривредом, па закључак туженог органа да је тужилац обвезник наведеног доприноса јер се бави пољопривредом а да није осигуран по другом основу, те да је првостепено решење законито, нема своје упориште у списима предмета. Стога, имајући у виду напред наведено, у поновном поступку је потребно отклонити наведене недостатке на које је у овој пресуди указано, а након тога на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и правилне примене материјалног права донети на закону засновано одлуку-решење.

Из изнетих разлога налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је применом одредбе члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96) одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим да су примедбе суда обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 6.9.2006. године, У. 5890/05

Записничар, Председник већа-судија,

Милан Комленовић, с.р. Милена Саватић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ИЈ